

Prima pagină>Introducerea unei acțiuni în justiție>Atlas Judiciar European în materie civilă>Regulamentul Bruxelles I (reformare)

Regulamentul Bruxelles I (reformare)

Informații de la nivel național și formulare online referitoare la Regulamentul nr. 1215/2012

Informații generale

Regulamentul nr. 1215/2012 urmărește să faciliteze accesul la justiție, în special prin furnizarea de reguli privind competența instanțelor și privind recunoașterea și executarea rapidă și simplă a hotărârilor în materie civilă și comercială pronunțate în statele membre.

Acesta înlocuiește Regulamentul 44/2001 (Regulamentul Bruxelles I), care însă continuă să se aplice în cazul acțiunilor judiciare introduse înainte ca Regulamentul 1215/2012 să intre în vigoare la 10 ianuarie 2015 (pentru mai multe detalii, a se vedea articolul 66 din Regulamentul 1215/2012).

Regulamentul se aplică între toate statele membre ale Uniunii Europene, inclusiv în Danemarca, țară care a încheiat Acordul din 2005 între Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Modificările legislative necesare au intrat deja în vigoare în Danemarca la 1 iunie 2013.

Regulamentul stabilește instanțele din statul membru care au competența de a decide asupra litigiilor civile și comerciale, în cazul în care există un element de extraneitate.

De asemenea, regulamentul prevede că o hotărâre pronunțată într-un stat membru este recunoscută în celelalte state membre fără să fie nevoie de nicio procedură specială.

O hotărâre pronunțată într-un stat membru și executorie în statul în cauză se execută într-un alt stat membru fără să fie necesară o hotărâre de încuviințare a executării.

Regulamentul prevede două formulare, și anume, certificatul privind o hotărâre și certificatul privind un act autentic sau o tranzacție judiciară.

În conformitate cu regulamentul menționat, statele membre au comunicat instanțele judecătorești competente să soluționeze cererile de refuz al recunoașterii și instanțele competente să soluționeze căile de atac. **Pentru informații detaliate de la nivel național, selectați drapelul țării care vă interesează.**

În conformitate cu articolul 26 alineatul (2), în anumite materii, instanța, înainte de declararea competenței, se asigură că pârâtul este informat cu privire la dreptul său de a contesta competența instanței și cu privire la consecințele înfățișării sau ale neînfățișării sale. În acest scop, [Rețeaua Judiciară Europeană](#)

în materie civilă și comercială a emis un **text standard, fără caracter obligatoriu** (246 Kb) care cuprinde informații pe care instanța ar putea să le folosească pentru a-și îndeplini obligația de a oferi pârâtului informațiile prevăzute la articolul 26 alineatul (2) din regulament.

Portalul european e-Justiție vă oferă informații despre aplicarea regulamentului și un instrument, ușor de utilizat, pentru completarea [formulelor](#).

Linkuri utile

Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

Acord între Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, JO, 2005 11 16, L 299.

Ultima actualizare: 19/02/2019

Această pagină este administrată de Comisia Europeană. Informațiile de pe această pagină nu reflectă în mod necesar poziția oficială a Comisiei Europene. Comisia nu își asumă nici o răspundere în legătură cu oricare din informațiile sau datele conținute în prezentul document sau la care acesta face referire. Vă rugăm să consultați avizul juridic în legătură cu normele privind drepturile de autor în cazul paginilor de internet ale Comunității Europene.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Belgia

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

Nu se aplică

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

- în Belgia, Tribunalul de Primă Instanță („tribunal de première instance”)

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

- în Belgia:

a) în cazul unei căi de atac introduse de pârât, tribunalul de primă instanță

b) în cazul unei căi de atac introduse de reclamant: Curtea de Apel (la cour d'appel).

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

- în Belgia, Curtea de Casație („Cour de Cassation”)

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Nu se aplică

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

Niciuna

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

Nu se aplică

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Convenția dintre Belgia și Franța privind competența judiciară și valabilitatea și executarea hotărârilor, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice, semnată la Paris la data de 8 iulie 1899;

Convenția dintre Belgia și Țările de Jos privind competența judiciară, falimentul și valabilitatea și executarea hotărârilor, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice, semnată la Bruxelles la data de 28 martie 1925;

Convenția dintre Regatul Unit și Regatul Belgiei privind executarea reciprocă a hotărârilor în materie civilă și comercială și protocolul la aceasta, semnate la Bruxelles la data de 2 mai 1934;

Convenția dintre Germania și Belgia privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Bonn la data de 30 iunie 1958;

Convenția dintre Belgia și Austria privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 16 iunie 1959;

Convenția dintre Belgia și Italia privind recunoașterea și executarea hotărârilor și a altor acte executorii în materie civilă și comercială, semnată la Roma la data de 6 aprilie 1962;

Tratatul dintre Belgia, Țările de Jos și Luxemburg privind competența judiciară, falimentul și valabilitatea și executarea hotărârilor, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice, semnat la Bruxelles la data de 24 noiembrie 1961, în măsura în care este în vigoare.

Ultima actualizare: 18/03/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Bulgaria

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

n.a.

Articolul 74 - descriere a normelor și a procedurilor interne de executare

Executarea directă în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 este reglementată de articolul 622a din Codul de procedură civilă:

„Articolul 622a (nou, Monitorul Oficial al Bulgariei nr. 50/2015) (1) O hotărâre judecătorească pronunțată într-un alt stat membru al Uniunii Europene este executorie fără a fi nevoie de un mandat de executare.

(2) Executorul judecătorec procedează la executare, la cererea părții interesate, pe baza unei copii a hotărârii pronunțate într-un alt stat membru al Uniunii Europene, autentificată de instanța care a emis această hotărâre, și pe baza unui certificat eliberat în conformitate cu articolul 53 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012.

(3) În cazul în care stabilește că măsura sau ordinul nu poate fi pus în aplicare în condițiile prevăzute de prezentul cod și în conformitate cu acesta, executorul judecătorec dispune o altă formă de executare silită.

(4) Hotărârea pronunțată într-un alt stat membru al Uniunii Europene prin care se dispune o măsură provizorie, inclusiv o măsură asigurătorie, este executorie în conformitate cu alineatele (1) și (2). În cazul în care măsura a fost dispusă fără ca pârâtul să fie citat să se prezinte în instanță, este necesar să se prezinte dovada notificării sau comunicării hotărârii.

(5) Atunci când procedează la executare, executorul judecătorec notifică sau comunică o copie a certificatului menționat la alineatul (2), prin care invită debitorul să se conformeze în mod voluntar. Certificatul trebuie să fie însoțit de o copie a hotărârii pronunțate într-un alt stat membru al Uniunii Europene, dacă aceasta nu a fost notificată sau comunicată debitorului.

(6) În termen de o lună de la data notificării sau comunicării, debitorul poate să depună o cerere de refuz al executării. În cazul în care este necesar să se efectueze o traducere a hotărârii, termenul se suspendă până când această traducere este pusă la dispoziția debitorului.

(7) Oricare dintre părți poate introduce o cale de atac împotriva adaptării măsurii sau a ordinului menționat la articolul 436.”

În ceea ce privește chestiunile referitoare la procedura de executare care nu sunt reglementate de Regulamentul (UE) nr. 1215/2012, se aplică normele generale din partea a cincea, intitulată „Procedura de executare”, din Codul de procedură civilă.

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

Cererea prevăzută la articolul 36 alineatul (2) sau la articolul 45 alineatul (4) se depune la instanța provincială în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul social al părții adverse sau, în cazul în care aceasta nu are domiciliul sau sediul social în Bulgaria, la instanța provincială în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul social al părții interesate. În cazul în care nici partea interesată nu are domiciliul sau sediul social în Bulgaria, cererea trebuie formulată în fața Tribunalului orașului Sofia. (articolul 622 din Codul de procedură civilă)

Cererea prevăzută la articolul 47 alineatul (1) trebuie prezentată instanței provinciale în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul social al debitorului sau instanței provinciale în a cărei rază teritorială se află locul executării. (articolul 622b din Codul de procedură civilă).

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

— în Bulgaria, Curtea de Apel din Sofia (*Софийски апелативен съд*). Calea de atac se introduce prin intermediul instanței provinciale care a pronunțat decizia de refuz al executării sau decizia de constatare a lipsei motivelor de refuz al recunoașterii.

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

Căile de atac împotriva deciziilor Curții de Apel din Sofia se introduc la Curtea Supremă de Casație [articolul 623 alineatul (6) din Codul de procedură civilă].

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

n.a.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

Instanțele și alte autorități din Bulgaria au competență internațională atunci când reclamantul sau solicitantul este resortisant bulgar sau persoană juridică înregistrată în Republica Bulgaria [articolul 4 alineatul (1) punctul (2) din Codul de drept internațional privat].

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

n.a.

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Convenția dintre Bulgaria și Belgia privind anumite aspecte judiciare, semnată la Sofia la data de 2 iulie 1930,

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Populară Federativă Iugoslavia privind asistența juridică reciprocă, semnat la Sofia la data de 23 martie 1956, încă în vigoare între Bulgaria, Slovenia și Croația,

Tratatul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Populară Română privind asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale, semnat la Sofia la data de 3 decembrie 1958,

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Populară Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal, semnat la Varșovia la data de 4 decembrie 1961,

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Populară Ungară privind asistența juridică în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal, semnat la Sofia la data de 16 mai 1966,

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Elenă privind asistența juridică în materie civilă și penală, semnat la Atena la data de 10 aprilie 1976,

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Socialistă Cehoslovacă privind asistența juridică și reglementarea relațiilor juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal, semnat la Sofia la data de 25 noiembrie 1976,

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Cipru privind asistența juridică în materie civilă și penală, semnat la Nicosia la data de 29 aprilie 1983,

Acordul dintre guvernul Republicii Populare Bulgaria și guvernul Republicii Franceze privind asistența juridică reciprocă în materie civilă, semnat la Sofia la data de 18 ianuarie 1989,

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Italiană privind asistența juridică și executarea hotărârilor în materie civilă, semnat la Roma la data de 18 mai 1990,

Acordul dintre Republica Bulgaria și Regatul Spaniei privind asistența juridică reciprocă în materie civilă, semnat la Sofia la data de 23 mai 1993,

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Austria privind asistența juridică în materie civilă și privind actele juridice, semnat la Sofia la data de 20 octombrie 1967.

Ultima actualizare: 25/03/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Republica Cehă

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

Nu se aplică.

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

Instanțele districtuale au competență materială.

Instanța districtuală cu competență teritorială se stabilește după cum urmează:

În cazul în care s-a dispus deja executarea unei hotărâri, competența teritorială revine instanței care emite și pune în executare ordinul. Normele de competență națională care reglementează executarea judiciară sunt prevăzute în Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă (articolul 252).

În cazul în care s-a dispus deja instituirea unui sechestr (*exekuce*), competența teritorială revine instanței care decide instituirea sechestrului [instanța de executare (*exekuční soud*)]. Normele pentru stabilirea instanței de executare sunt prevăzute în Legea nr. 120/2001 privind executorii judecătorești și activitățile de executare silită [Codul de executare silită (*exekuční řád*)] (articolul 45).

În cazul în care nu a fost dispusă executarea unei hotărâri sau instituirea unui sechestr, competența în procedură revine instanței care ar fi competentă pentru executarea deciziei (a se vedea punctul 1 de mai sus) sau care ar fi instanța de executare (a se vedea punctul 2 de mai sus).

Lista tuturor instanțelor districtuale, inclusiv datele de contact actualizate, este disponibilă pe [site-ul web al Ministerului Justiției](#).

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

Calea de atac se introduce la instanța a cărei decizie este contestată (Această instanță trimite calea de atac la instanța competentă să judece calea de atac respectivă).

Competența materială în procedura căii de atac revine instanțelor regionale. Competența teritorială revine instanței regionale în a cărei jurisdicție se află instanța districtuală care a hotărât în primă instanță cu privire la cererea de refuz al executării (sau cu privire la procedura de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii).

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

Se pot utiliza numai măsuri de remediere extraordinare, și anume:

acțiunile în anulare (*žaloba pro zmatečnost*), în conformitate cu articolul 229 și următoarele din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă;

acțiunile care au ca obiect redeschiderea procedurii (*žaloba na obnovu řízení*), în conformitate cu articolul 228 și următoarele din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă;

recursurile (*dovolání*), în conformitate cu articolul 236 și următoarele din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă.

Toate măsurile de remediere extraordinare menționate sunt formulate în fața instanței care a hotărât în primă instanță cu privire la cererea de refuz al executării (sau cu privire la procedurile de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii).

Curtea Supremă este competentă să soluționeze procedurile de recurs (*řízení o dovolání*). Instanța care a hotărât în primă instanță este competentă să soluționeze acțiunile care au ca obiect redeschiderea procedurii (*řízení na obnovu řízení*). Instanța care a hotărât în primă instanță este competentă să soluționeze acțiunile în anulare (*řízení o žalobě pro zmatečnost*) în anumite cauze, în timp ce Curtea de Apel este competentă să soluționeze alte acțiuni de acest tip (a se vedea articolul 235a din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă).

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Limba slovacă.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

Legea nr. 91/2012 privind dreptul internațional privat, în special articolul 6.

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

Nu se aplică.

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Socialistă Cehoslovacă privind asistența juridică și reglementarea relațiilor juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal (Sofia, 25 noiembrie 1976);

Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Cipru privind asistența juridică în materie civilă și penală (Nicosia, 23 aprilie 1982);

Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Elenă privind asistența juridică în materie civilă și penală (Atena, 22 octombrie 1980);

Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Regatul Spaniei privind asistența juridică, recunoașterea și executarea hotărârilor instanțelor în materie civilă (Madrid, 4 mai 1987);

Tratatul dintre guvernul Republicii Socialiste Cehoslovace și guvernul Republicii Franceze privind asistența juridică și recunoașterea și executarea hotărârilor în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului comercial (Paris, 10 mai 1984);

Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Ungară privind asistența juridică și reglementarea relațiilor juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal (Bratislava, 28 martie 1989);

Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Italiană privind asistența juridică în materie civilă și penală (Praga, 6 decembrie 1985);

Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Polonă privind asistența juridică și reglementarea relațiilor juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei, a dreptului muncii și a dreptului penal (Varșovia, 21 decembrie 1987), în sensul Tratatului dintre Republica Cehă și

Republica Polonă de modificare și completare a Tratatului dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Polonă privind asistența juridică și reglementarea relațiilor juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei, a dreptului muncii și a dreptului penal, semnat la Varșovia la data de 21 decembrie 1987 (Mojmírovce, 30 octombrie 2003);

Convenția dintre Republica Cehoslovacă și Portugalia privind recunoașterea și executarea hotărârilor instanțelor (Lisabona, 23 noiembrie 1927);

Tratatul dintre Republica Cehă și România privind asistența juridică în materie civilă (București, 11 iulie 1994);

Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Socialistă Federativă Iugoslavia privind reglementarea relațiilor juridice în cauze de drept civil, de dreptul familiei și de drept penal (Belgrad, 20 ianuarie 1964);

Tratatul dintre Republica Cehă și Republica Slovacă privind asistența juridică furnizată de autoritățile judiciare și privind reglementarea anumitor relații juridice în materie civilă și penală (Praga, 29 octombrie 1992).

Ultima actualizare: 25/09/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Germania

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

1. Cum poate fi descrisă, în general, citarea părților terțe?

Citarea părților terțe este utilizată pentru a notifica în mod oficial o procedură judiciară pendinte (procedura inițială — *Vorprozess*) unor părți terțe care nu au calitatea de parte în această procedură. Citarea părților terțe se realizează prin depunerea, la instanță, a unui înscris care este ulterior notificat sau comunicat în mod oficial destinatarului actului de citare a părților terțe. Partea terță are libertatea de a decide dacă intervine sau nu intervine în procedură. Partea terță care intervine în procedură nu devine parte la procedură, ci va avea doar calitatea de intervenient, ale cărui declarații și acțiuni nu trebuie să intre în conflict cu cele ale părții principale. Intervenientul nu poate fi obligat să suporte nicio parte din cheltuielile de judecată.

2. Care sunt principalele efecte ale hotărârilor asupra persoanelor care au fost citate ca părți terțe?

Citarea părților terțe presupune că o parte la o procedură în curs (procedura inițială) are motive să se teamă că soluția îi va fi nefavorabilă, însă are de asemenea motive să se aștepte că, în cazul unei soluții nefavorabile, va putea să introducă o acțiune în despăgubire împotriva părții terțe sau va putea să formuleze o cerere de chemare în garanție sau de intervenție împotriva unei părți terțe. Prin urmare, partea care a citat partea terță are un interes în câștigarea procedurii inițiale (și aici intervenientul ar putea să ajute) sau în cazul în care cade în pretenții în procedura inițială - are interesul să recupereze prejudiciile suferite prin câștigarea unei acțiuni ulterioare (*Folgeprozess*) împotriva părții terțe.

În cazul în care partea terță susține partea care a citat-o, aceasta trebuie să accepte cauza în stadiul în care o găsește. Aceasta poate invoca motive și poate prezenta acte de procedură, în măsura în care nu face niciun demers care îi este nefavorabil părții principale. Dacă partea terță refuză să intervină în procedură sau nu ia nicio poziție, procedura continuă fără a se ține seama de partea terță în cauză. În cazul în care partea care a recurs la citare formulează ulterior o acțiune împotriva părții terțe, partea terță nu poate susține că decizia pronunțată în procedura inițială nu a fost corectă. Aceasta înseamnă că, în contextul acțiunilor ulterioare, o constatare efectuată în procedura inițială în favoarea părții care a recurs la citarea părții terțe va fi considerată obligatorie.

3. Citarea părților terțe nu are efecte asupra deciziilor privind aspectele de drept din procedura inițială.

4. Rezultatul procedurii inițiale nu este obligatoriu în cazul în care intervenientul a fost împiedicat să invoce motive fie din cauza stadiului în care se afla procedura în momentul intervenției sale, fie din cauza declarațiilor sau acțiunilor părții principale.

5. Efectele citării părților terțe se aplică indiferent dacă partea terță a intervenit sau nu a intervenit în procedura inițială.

6. Citarea părților terțe nu produce niciun efect asupra raportului dintre partea terță și partea adversă părții care a recurs la citarea părții terțe, cu excepția cazului în care partea terță intervine în sprijinul părții adverse.

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

- în Germania, *Landgericht*.

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

- în Germania, *Oberlandesgericht*.

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

- în Germania, *Bundesgerichtshof*.

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Nu se aplică.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

- în Germania: articolul 23 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozessordnung*).

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

- în Germania: articolul 68 și articolele 72-74 din Codul de procedură civilă.

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Convenția dintre Germania și Italia privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Roma la data de 9 martie 1936;
Convenția dintre Germania și Belgia privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Bonn la data de 30 iunie 1958;

Convenția dintre Germania și Austria privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, a tranzacțiilor judiciare și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 6 iunie 1959;

Convenția dintre Regatul Unit și Republica Federală Germania privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Bonn la data de 14 iulie 1960;

Convenția dintre Țările de Jos și Germania privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor și a altor acte executorii în materie civilă și comercială, semnată la Haga la data de 30 august 1962;

Convenția dintre Germania și Grecia privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, a tranzacțiilor judiciare și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Atena la data de 4 noiembrie 1961;

Convenția dintre Spania și Republica Federală Germania privind recunoașterea și executarea hotărârilor, a tranzacțiilor judiciare și a actelor autentice executorii în materie civilă și comercială, semnată la Bonn la data de 14 noiembrie 1983.

Ultima actualizare: 28/01/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Estonia

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

1) Cum poate fi definită, în general, citarea părților terțe?

În conformitate cu dreptul procedural eston, o parte terță este înștiințată cu privire la desfășurarea unor proceduri judiciare prin notificarea sau comunicarea unei citații a părților terțe. În cazul în care un litigiu în instanță este soluționat în defavoarea unei anumite părți la procedură, partea în cauză poate introduce o acțiune împotriva unei părți terțe în vederea exonerării sale de o obligație care rezultă dintr-o pretinsă încălcare a contractului, de o obligație de despăgubire sau de o obligație de compensare sau, în cazul în care are motive să se aștepte că o parte terță va formula o astfel de acțiune împotriva sa, aceasta poate formula o cerere în fața instanței care instrumentează cauza prin care să solicite introducerea unei părți terțe în procedură. Instanța notifică sau comunică o citație părții terțe, informează cealaltă parte cu privire la citare și stabilește un termen pentru ca acestea să adopte o poziție. În cazul în care citația îndeplinește cerințele legale și partea justifică necesitatea de a introduce o parte terță în procedură, instanța dispune introducerea părții terțe în procedura respectivă. În conformitate cu dreptul procedural eston, o parte terță care nu formulează o cerere independentă ia parte la procedură, dar nu este una dintre părțile la procedură (reclamant sau pârât). În cazul în care se dovedește că partea terță a fost introdusă în procedură fără justificare, instanța poate dispune ca aceasta să fie exclusă din procedură. Se presupune că partea terță care nu formulează o cerere independentă și care a fost introdusă sau intervine în procedură din partea reclamantului sau a pârâtului ar trebui să susțină poziția părții relevante în procedură, și anume ar trebui să prezinte argumente în susținerea acestei părți și să aibă un interes ca aceasta din urmă să aibă câștig de cauză. Partea terță care nu formulează o cerere independentă poate parcurge toate etapele procedurale, cu excepția celor care pot fi parcurse exclusiv de reclamant sau de pârât; aceasta include contestarea deciziilor pronunțate în cauză. Cererea, contestația sau actul procedural formulat de o parte terță produce efecte juridice asupra procedurii numai în cazul în care nu intră în conflict cu cererea, contestația sau actul procedural al reclamantului sau al pârâtului în sprijinul căruia partea terță participă la procedură. Atunci când formulează o contestație sau efectuează orice altă etapă procedurală, părții terțe i se aplică același termen ca și reclamantului sau pârâtului în sprijinul căruia aceasta participă la procedură, cu excepția unor dispoziții legale contrare.

2) Care sunt principalele efecte ale hotărârilor asupra persoanelor care au fost citate ca părți terțe?

În cazul în care o parte depune o cerere de introducere a unei persoane în calitate de parte terță, însă instanța nu introduce persoana respectivă în procedură sau persoana în cauză este exclusă din procedură, respectiva persoană nu este obligată din punct de vedere juridic să respecte hotărârea pronunțată în procedura principală.

În cazul în care o parte depune o cerere de introducere a unei persoane în calitate de parte terță și persoana respectivă este introdusă în procedură în această calitate, partea terță nu poate, în ceea ce privește reclamantul sau pârâtul în sprijinul căruia a intervenit în procedură sau a fost introdusă în procedură, să invoce în cadrul procedurii ulterioare procedurii principale faptul că soluția din hotărârea pronunțată în procedură a fost incorectă sau că împrejurările cauzei au fost stabilite în mod incorect. În cazul în care o parte la procedură inițiază o procedură împotriva unei părți terțe care nu a formulat o cerere independentă și invocă procedura anterioară, partea terță poate de asemenea să formuleze o obiecție pe care a formulat-o în cadrul procedurii în calitate de parte terță și care este în contradicție cu declarațiile părții. Parte terță poate să obiecteze, de asemenea, că nu a fost în măsură să prezinte o cerere, să formuleze o obiecție, să prezinte elemente de probă sau să formuleze contestație întrucât a intervenit sau a fost introdusă în procedură prea târziu sau nu a fost în măsură să le prezinte din cauza declarațiilor sau actelor reclamantului sau ale pârâtului în sprijinul căruia a participat în procedură. De asemenea, partea terță poate obiecta că reclamantul sau pârâtul a omis, fără știrea sa, să prezinte o cerere, o obiecție, un element de probă sau o contestație în mod deliberat sau prin neglijență gravă.

3) Există un efect obligatoriu în ceea ce privește evaluarea juridică din cadrul procedurii principale?

În cazul în care o parte a depus o cerere de introducere a unei persoane în calitate de parte terță, însă instanța nu a introdus persoana respectivă în procedură sau persoana în cauză a fost exclusă din procedură, hotărârea pronunțată în procedura principală nu este obligatorie din punct de vedere juridic, inclusiv în ceea ce privește evaluarea juridică.

4) Există un efect obligatoriu cu privire la faptele stabilite pe care terțul nu a putut să le conteste în procedura principală, de exemplu, din cauza faptului că acestea nu au fost contestate de părți?

Împrejurările stabilite de instanță nu sunt obligatorii din punct de vedere juridic pentru partea terță în cazul în care aceasta nu a putut să le conteste, întrucât celelalte părți nu le-au contestat, sau în cazul în care partea în interesul căreia partea terță a fost introdusă în procedură nu a fost de acord cu împrejurările contestate de partea terță.

5) Citarea părților terțe produce efecte indiferent dacă terțul a intervenit sau nu a intervenit în procedura principală?

Având în vedere că, în temeiul dreptului procedural eston, partea terță este citată numai prin notificarea sau comunicarea unei citații pentru părți terțe emise de una dintre părți, iar nu în mod independent, efectele juridice vor depinde de faptul dacă partea terță a fost sau nu a fost introdusă în procedură.

6) Citarea părților terțe influențează raportul dintre terț și partea adversă părții care a citat-o?

În cazul în care o parte a depus o cerere de introducere a unei părți terțe în procedură, însă instanța nu a introdus acea parte terță în procedură, aceasta nu are niciun impact asupra raporturilor dintre partea care a prezentat cererea și partea sa adversă, cu excepția cazului în care partea terță a fost introdusă în procedură.

Introducerea unei părți terțe care nu a formulat o cerere independentă și consecințele acestui fapt sunt reglementate de articolele 214 și 216 din Codul de procedură civilă.

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

Instanța comitatului.

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

Instanța districtuală, prin intermediul instanței comitatului a cărei hotărâre face obiectul căii de atac.

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50 Curtea Supremă.

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Limba engleză.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

Articolul 86 (competența judiciară în locul în care se află bunul) din Codul de procedură civilă, în măsura în care cererea nu are legătură cu bunul respectiv al persoanei. Articolul 100 (cerere de încetare a aplicării condițiilor standard) din Codul de procedură civilă, în măsura în care acțiunea se introduce la instanța în a cărei jurisdicție teritorială s-a aplicat condiția standard.

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

Articolele 212-216 din Codul de procedură civilă.

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Acordul privind asistența juridică și relațiile juridice dintre Republica Lituania, Republica Estonia și Republica Letonia, semnat la Tallinn la data de 11 noiembrie 1992.

Acordul dintre Republica Estonia și Republica Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în materia dreptului civil, a dreptului muncii și a dreptului penal, semnat la Tallinn la data de 27 noiembrie 1998.

Ultima actualizare: 24/05/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Cipru

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

Nu se aplică.

Articolul 74 - descriere a normelor și a procedurilor interne de executare

Descrierea detaliată a procedurilor se poate găsi în secțiunea [Proceduri de executare a unei hotărâri](#).

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

În Cipru, instanțele districtuale (*Eparchiaká Dikastíria*)

Instanța districtuală din Nicosia

Charalambos Mouskos Street, 1405 Nicosia, Cipru

Telefon: (+357) 22865518

Fax: (+357) 22304212 / 22805330

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Instanța districtuală din Limassol

8 Lord Byron Avenue, P.O. Box 54619, 3726 Limassol, Cipru

Telefon: (+357) 25806100 / 25806128

Fax: (+357) 25305311

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Instanța districtuală din Lamaca

Artemidos Avenue, 6301 Lamaca, P.O. Box 40107, Cipru

Telefon: (+357) 24802721

Fax: (+357) 24802800

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Instanța districtuală din Paphos

Corner of Neophytou & Nicos Nicolaides, 8100 Paphos, P.O. Box 60007, Cipru

Telefon: (+357) 26802601

Fax: (+357) 26306395

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Instanța districtuală din Famagusta

2 Sotiras Street, Megaro Tzivani, 5286 Paralimni, Cipru

Telefon: (+357) 23730950 / 23742075

Fax: (+357) 23741904

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

în Cipru, Curtea Supremă din Cipru (*Anótato Dikastírio Kýprou*)

Curtea Supremă

Charalambos Mouskos Street, 1404 Nicosia, Cipru

Telefon: (+357) 22865741

Fax: (+357) 22304500

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

- în Cipru, Curtea Supremă din Cipru (*Anótato Dikastírio Kýprou*).

Curtea Supremă

Charalambos Mouskos Street, 1404 Nicosia, Cipru

Telefon: (+357) 22865741

Fax: (+357) 22304500

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

- în Cipru, limba greacă și limba engleză.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

- în Cipru, articolul 21 din Legea privind instanțele (Legea nr. 14/60).

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

Nu se aplică.

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Tratatul din 1982 dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Cipru privind asistența juridică în materie civilă și penală,

Convenția din 1981 dintre Republica Cipru și Republica Populară Ungară privind asistența juridică în materie civilă și penală,

Convenția din 1984 dintre Republica Cipru și Republica Elenă privind cooperarea juridică în materia dreptului civil, a dreptului familiei, a dreptului comercial și a dreptului penal,

Acordul din 1983 dintre Republica Cipru și Republica Populară Bulgaria privind asistența juridică în materie civilă și penală,

Tratatul din 1984 dintre Republica Cipru și Republica Socialistă Federativă Iugoslavia privind asistența juridică în materie civilă și penală (Slovenia fiind unul dintre succesorii acesteia),

Convenția din 1996 dintre Republica Cipru și Republica Polonă privind cooperarea juridică în materie civilă și penală.

Ultima actualizare: 18/04/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Lituania

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

1. Cum poate fi descrisă, în general, citarea părților terțe?

În temeiul dispozițiilor articolelor 46 și 47 din Codul lituanian de procedură civilă (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*), părțile terțe au posibilitatea de a alege dacă formulează sau nu formulează cereri independente în legătură cu obiectul unui litigiu.

Părțile terțe care formulează o cerere independentă în legătură cu obiectul unui litigiu pot interveni în acțiune numai din proprie inițiativă. Părțile terțe respective sunt participanți independenți în cauză, nesituându-se nici de partea reclamantului, nici de cea a pârâtului. Părțile terțe care formulează o cerere independentă pot interveni în procedură înainte de ședința în care are loc prezentarea concluziilor.

Părțile terțe care nu formulează o cerere independentă în legătură cu obiectul unui litigiu pot interveni în acțiune de partea reclamantului sau a pârâtului înainte de ședința în care are loc prezentarea concluziilor, dacă o hotărâre pronunțată în cauză poate afecta drepturile sau obligațiile acestora. De asemenea, părțile terțe pot fi introduse în procedură la cererea motivată a părților sau la inițiativa instanței.

Părțile terțe sunt informate cu privire la acțiunea care a fost introdusă și sunt invitate să intervină în procedura aflată pe rolul unei instanțe lituaniene prin intermediul unor citații sau înștiințări, inclusiv prin transmiterea unei copii a acțiunii. În conformitate cu articolul 133 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, părților implicate într-o acțiune (inclusiv părților terțe) le sunt comunicate, printr-o citație sau printr-o înștiințare, data și locul de desfășurare a ședinței de judecată sau măsurile procedurale individuale adoptate în cauză. Cu toate acestea, înștiințarea părților terțe cu privire la o acțiune este sarcina instanței, iar nu a părților; părțile nu fac altceva decât să precizeze în cererile pe care le-au formulat că în procedură trebuie să fie introduse și alte persoane.

Părțile terțe care formulează o cerere independentă au aceleași drepturi și obligații ca și reclamantul.

Părțile terțe care nu formulează o cerere independentă au aceleași drepturi procedurale (inclusiv dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată) și obligații ca și părțile, cu excepția dreptului de a modifica obiectul și motivele acțiunii, a dreptului de a modifica cererea de chemare în judecată, a dreptului de a retrage cererea de chemare în judecată, a dreptului de a achiesa la pretențiile reclamantului sau a dreptului de a încheia o tranzacție. De asemenea, ele nu au dreptul de a solicita executarea unei hotărâri judecătorești. Părțile terțe care nu formulează o cerere independentă nu pot să acționeze împotriva intereselor părții în sprijinul căreia au intervenit în procedură.

2. Care sunt principalele efecte ale hotărârilor asupra persoanelor care au fost citate ca părți terțe?

Participarea unor părți terțe care formulează o cerere independentă permite soluționarea într-o singură cauză a mai multor litigii conexe cu același obiect, împotriva părților terțe care au formulat cereri independente nemaiputându-se astfel introduce alte acțiuni (sau aceste părți terțe nu mai pot introduce alte acțiuni împotriva aceluiași pârât), întrucât litigiul dintre părțile respective cu privire la acel obiect se consideră a fi fost soluționat. În cazul în care o persoană a fost informată cu privire la posibilitatea de a interveni ca parte terță într-o acțiune aflată pe rolul unei instanțe prin formularea unei cereri independente, însă aceasta nu a intervenit în procedură, împotriva persoanei respective poate fi introdusă în viitor o procedură separată având același obiect. Cu toate acestea, prima hotărâre pronunțată nu poate afecta drepturile și obligațiile unei persoane care nu a intervenit în procedură în calitate de parte terță.

Atunci când se pronunță într-o cauză, instanța nu poate să se pronunțe în același timp cu privire la drepturile și obligațiile unei părți terțe care nu a formulat o cerere independentă față de o parte cu care aceasta are un raport juridic de drept material. În consecință, o hotărâre judecătorească pronunțată într-o cauză în care sunt implicate părți terțe care nu au formulat cereri independente nu se opune formulării unei alte acțiuni împotriva unei părți terțe care a intervenit în cauza inițială fără a fi formulat o cerere independentă. Cu toate acestea, în această cauză, prima hotărâre judecătorească are valoare de hotărâre preliminară; altfel spus, în cazul în care există o altă cauză în care sunt implicate aceleași părți (de exemplu, o acțiune în regres), nu este necesar să se examineze faptele stabilite prin hotărârea definitivă pronunțată în prima cauză [articolul 182 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

În cazul în care o persoană nu a fost informată cu privire la posibilitatea de a interveni ca parte terță într-o cauză aflată pe rolul unei instanțe, indiferent dacă formulează sau nu o cerere independentă, sau în cazul în care o persoană a fost informată, dar nu a intervenit în procedură, iar în hotărârea instanței s-a statuat cu privire la drepturile și obligațiile materiale ale persoanei respective, aceasta ar putea constitui un motiv pentru redeschiderea cauzei. În cazul în care o persoană nu a intervenit în procedură, hotărârea judecătorească în cauză nu are, de regulă, forța unei hotărâri preliminare pentru acea persoană.

3. Există un efect obligatoriu cu privire la evaluarea juridică din cadrul procedurii principale?

A se vedea răspunsul la a doua întrebare.

4. Există un efect obligatoriu cu privire la faptele stabilite pe care terțul nu a putut să le conteste în procedura principală, de exemplu, din cauza faptului că acestea nu au fost contestate de părți?

A se vedea răspunsul la a doua întrebare.

5. Citarea părților terțe produce efecte indiferent dacă terțul a intervenit sau nu a intervenit în procedura principală?

Nu. Hotărârea judecătorească pronunțată în prima procedură (procedura principală) nu poate afecta drepturile și obligațiile unei persoane care a fost informată, însă nu a intervenit în procedură în calitate de parte terță. În cazul în care o persoană nu a fost informată cu privire la posibilitatea de a interveni ca parte terță într-o cauză aflată pe rolul unei instanțe, indiferent dacă formulează sau nu o cerere independentă, sau în cazul în care o persoană a fost informată, dar nu a intervenit în procedură, iar în hotărârea instanței s-a statuat cu privire la drepturile și obligațiile materiale ale persoanei respective, aceasta ar putea constitui un motiv pentru redeschiderea cauzei.

6. Citarea părților terțe influențează raportul dintre terț și partea adversă părții care a citat-o?

A se vedea răspunsul la a doua întrebare.

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

În Lituania, Curtea de Apel din Lituania (*Lietuvos apeliacinis teismas*).

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

În Lituania, Curtea de Apel din Lituania (*Lietuvos apeliacinis teismas*).

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

În Lituania, recurs în casație introdus la Curtea Supremă din Lituania (*Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*).

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Nu se aplică.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

În Lituania, articolul 783 alineatul (3), articolul 787 și articolul 789 alineatul (3) din Codul de procedură civilă (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*).

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

În Lituania, articolele 46 și 47 din Codul lituanian de procedură civilă (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*).

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Acordul privind asistența juridică și relațiile juridice dintre Republica Lituania, Republica Estonia și Republica Letonia, semnat la Tallinn la data de 11 noiembrie 1992,

Acordul dintre Republica Lituania și Republica Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei, a dreptului muncii și a dreptului penal, semnat la Varșovia la data de 26 ianuarie 1993.

Ultima actualizare: 27/02/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Ungaria

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

1. Semnificația noțiunii de citare a părților terțe în Codul maghiar de procedură civilă

O parte care a pierdut un proces și dorește să introducă o acțiune împotriva unei părți terțe sau este vizată în cadrul unei acțiuni introduse de o parte terță poate să trimită o citație părții terțe respective. Citarea unei părți terțe poate fi efectuată nu numai de reclamant sau de pârât, ci și de un intervenient sau de o parte terță care a fost citată.

2. Termenele de citare a părților terțe ca act de procedură:

Pârâtul poate solicita citarea unei părți terțe în termen de 30 de zile de la primirea unei cereri de chemare în judecată, iar reclamantul poate solicita acest lucru în termen de 30 de zile de la primirea înștiințării privind introducerea unei cereri reconvenționale pe fond. Această dispoziție se aplică prin analogie în cazul admiterii unor modificări ale acțiunii și ale cererilor reconvenționale.

Persoana care intervine după începerea procesului, și anume intervenientul sau partea terță citată, poate solicita citarea unei părți terțe în termen de 30 de zile de la data intervenției în procedură. În cauzele considerate deosebit de grave (sume în litigiu care depășesc 400 de milioane HUF), termenul pentru declarațiile părții care recurge la citare și ale părții terțe citate nu este de 30 de zile, ci de 15 zile. Declarația depusă de partea care recurge la citare după scurgerea termenului este nulă și neavenită sau, altfel spus, instanța consideră că declarația respectivă nu a fost făcută.

3. Trimiterea unei citații părților terțe:

Partea care recurge la citare are două obligații atunci când efectuează citarea părților terțe. În primul rând, partea care recurge la citare trebuie să transmită părții terțe în cauză citația în scris, indicând motivele citării și oferind o scurtă prezentare a stadiului procedurii. În al doilea rând, actul de citare a părților terțe trebuie prezentat instanței în cadrul ședinței de judecată, în formă scrisă sau orală, cu precizarea motivelor citării. Atunci când depune la instanță actul de citare a părților terțe, partea care recurge la citare trebuie să includă documente care dovedesc faptul că partea terță citată a primit citația și data primirii. Dacă, în termen de 30 de zile de la notificarea pentru care partea care a recurs la citare a furnizat documente justificative, partea terță citată nu trimite instanței o declarație privind participarea sa la procedură, se consideră că partea terță citată nu a acceptat citarea ca parte terță. Declarația depusă după scurgerea termenului este nulă și neavenită.

Dacă acceptă citarea ca parte terță, partea terță citată se poate alătura părții care a recurs la citare în calitate de intervenient. Acest lucru poate fi comunicat în scris sau oral în cadrul ședinței de judecată.

În restul cazurilor, admiterea intervenției unei părți terțe citate și poziția juridică a părții terțe citate intră sub incidența dispozițiilor aplicabile intervențiilor.

4. Efectele juridice ale citării părților terțe:

Dacă acceptă citarea ca parte terță, partea terță citată se poate alătura părții care a recurs la citare în calitate de intervenient (invitat). Codul maghiar de procedură civilă prevede două situații diferite în care se pot regăsi intervenienții.

— În cazul în care forța juridică a hotărârii nu acoperă raportul juridic dintre intervenient și partea adversă, intervenientul (inițial, partea terță citată) poate să întreprindă în mod independent oricare dintre acțiunile juridice care pot fi întreprinse de partea sprijinită de respectivul intervenient, cu excepția declarațiilor, a recunoașterii unor drepturi sau a renunțării la unele drepturi. Acțiunile intervenientului produc efecte numai dacă acțiunile respective nu sunt întreprinse de partea pentru care acesta a intervenit în proces și dacă acestea nu intră în conflict cu acțiunile părții sprijinite.

— În cazul în care, în conformitate cu legislația în vigoare, forța juridică a hotărârii acoperă și raportul juridic dintre intervenient și partea adversă, intervenientul (inițial, partea notificată) poate să întreprindă în mod independent oricare dintre acțiunile juridice care pot fi întreprinse de partea sprijinită de intervenient, cu excepția declarațiilor, a recunoașterii unor drepturi sau a renunțării la unele drepturi, aceste acțiuni având efect chiar dacă intră în conflict cu acțiunile părții sprijinite. La examinarea cauzei, instanța apreciază impactul unor astfel de acțiuni contradictorii, ținând seama și de celelalte aspecte ale cauzei.

Cu toate acestea, aspectul dacă forța juridică a hotărârii acoperă raportul dintre intervenient și partea adversă nu este o chestiune care ține de puterea de apreciere a instanței, ci rezultă exclusiv din dispoziții legale.

O astfel de dispoziție legală este articolul 32 alineatul (2) din *Legea LXII din 2009 privind asigurarea auto obligatorie de răspundere civilă față de terți*, care prevede următoarele: „Domeniul de aplicare al oricărei hotărâri judecătorești obligatorii din punct de vedere juridic prin care se respinge cererea de despăgubire a părții vătămate include, de asemenea, titularul poliței, precum și operatorul și conducătorul auto în cazurile menționate la articolul 35 alineatul (1), dacă instanța hotărăște astfel într-un litigiu dintre partea vătămată și societatea de asigurări, agentul de soluționare a cererilor de despăgubire, Biroul

național sau administratorul Fondului de despăgubire”. [Articolul 35 alineatul (1) menționat mai sus prevede următoarele: „Partea vătămată poate prezenta administratorului Fondului de despăgubire o cerere de despăgubire pentru pierderile sau prejudiciile cauzate pe teritoriul Ungariei de un autovehicul neasigurat care a încălcat obligația de asigurare, de un autovehicul utilizat de un operator neidentificat sau de un vehicul neidentificat, ori în timpul perioadei de suspendare prevăzute la articolul 26, sub rezerva excepțiilor stabilite în articolul 36. Administratorul Fondului de despăgubire dă curs cererilor până la valorile-limită precizate în articolul 13 alineatul (1). De asemenea, administratorul Fondului de despăgubire acordă despăgubiri părții vătămate pentru orice prejudiciu cauzat de un autovehicul care nu a fost pus în circulație sau care a fost retras din circulație.”]

Acceptarea unei citații a părților terțe nu înseamnă că partea terță citată recunoaște vreo obligație față de partea care a citat-o. Raportul juridic dintre partea care recurge la citare și partea terță citată nu se poate hotărî în cadrul procedurii principale (la care a fost invitată să participe partea terță citată).

Articolul 74 - descriere a normelor și a procedurilor interne de executare

A se consulta formularul [Proceduri de executare a unei hotărâri](#).

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

În Ungaria, instanțele districtuale (*Járásbíróság*) situate în jurisdicția instanței regionale (*Törvényszék*). În județul Pesta, instanța districtuală pentru Buda, în Budapesta, instanța centrală districtuală pentru Buda.

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

În Ungaria, instanțele regionale (*Törvényszék*). În Budapesta, Curtea din Budapesta (*Fővárosi Törvényszék*).

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

- în Ungaria: Curtea (la cererea curții de primă instanță ca hotărârea pe care a pronunțat-o să facă obiectul controlului jurisdicțional).

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Nu se aplică.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

- în Ungaria: articolul 57 din Decretul-lege nr. 13 din 1979 privind dreptul internațional privat.

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

- în Ungaria: articolele 58-60 (privind citarea părților terțe) din Legea III din 1952 privind Codul de procedură civilă.

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Acordul dintre Republica Populară Ungară și Republica Populară Bulgaria privind asistența juridică în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal, semnat la Sofia la data de 16 mai 1966,

Convenția dintre Republica Cipru și Republica Populară Ungară privind asistența juridică în materie civilă și penală, semnată la Budapesta la data de 30 noiembrie 1981,

Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Ungară privind asistența juridică și reglementarea relațiilor juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal, semnat la Bratislava la data de 28 martie 1989, încă în vigoare în ceea ce privește Republica Cehă și Republica Slovacă,

Convenția dintre și Republica Populară Ungară și Republica Franceză privind asistența juridică în materia dreptului civil și a dreptului familiei, privind recunoașterea și executarea hotărârilor, privind asistența juridică în materie penală și privind extrădarea, semnată la Budapesta la data de 31 iulie 1980, Convenția dintre Republica Populară Ungară și Republica Elenă privind asistența juridică în materie civilă și penală, semnată la Budapesta la data de 8 octombrie 1979,

Tratatul dintre Republica Populară Ungară și Republica Socialistă Federativă Iugoslavia privind asistența juridică reciprocă, semnat la data de 7 martie 1968, în ceea ce privește Republica Croația și Republica Slovenia,

Convenția dintre Republica Populară Polonă și Republica Populară Ungară privind asistența juridică în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal, semnată la Budapesta la data de 6 martie 1959 și

Tratatul dintre Republica Populară Ungară și Republica Populară România privind asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale, semnat la București la data de 7 octombrie 1958.

Ultima actualizare: 27/02/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Austria

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

1. Cum poate fi descrisă, în general, „citarea părților terțe”:

„Citarea părților terțe” este o notificare oficială a unui proces pendinte sau în curs de desfășurare, care este trimisă de una dintre părțile la procedură unei părți terțe care nu a fost implicată în procedură până la momentul respectiv. Notificarea poate include o cerere de a interveni în proces. Partea care a recurs la citare prezintă instanței un document corespunzător scris, care este apoi notificat sau comunicat în mod oficial unei părți terțe de către instanță. Partea terță nu este obligată să intervină ca urmare a citării sale, dar are libertatea juridică de a decide dacă dorește să intervină în procedură și, în caz afirmativ, în numele cărei părți. Partea terță care intervine în procedură nu devine parte la procedură, ci va avea doar calitatea de intervenient, ale cărui declarații și acțiuni nu trebuie să intre în conflict cu cele ale părții principale. Intervenientul nu poate fi obligat să suporte nicio parte din cheltuielile de judecată. Cu toate acestea, în cazul în care partea principală are câștig de cauză, intervenientul are dreptul la rambursarea cheltuielilor sale de către partea adversă. Orice persoană căreia i s-a oferit, prin actul de citare a unei părți terțe, posibilitatea de a influența cursul procedurii în calitate de intervenient poate să își întemeieze cererea de despăgubire pentru motive de administrare necorespunzătoare a justiției, chiar și în cazul în care nu a intervenit în procedură, numai pe proceduri judiciare anterioare intervenției sale sau pe chestiuni de fond pe care aceasta nu le-ar fi putut împiedica nici chiar în calitate de intervenient sau, în cazul în care nu a intervenit, care nu ar fi putut fi împiedicate. Prin susținerea părții în interesul căreia intervine, intervenientul poate contribui la câștigarea procesului de către partea respectivă, evitând astfel o acțiune împotriva sa sau, cel puțin, îmbunătățindu-și poziția într-un astfel de proces.

2. Care sunt principalele efecte ale hotărârilor asupra persoanelor care au fost citate ca părți terțe:

Citarea părților terțe presupune că o parte într-un proces aflat în curs de desfășurare are motive să se teamă că rezultatul îi va fi nefavorabil, dar are de asemenea motive să se aștepte, în cazul unui rezultat nefavorabil, că va avea posibilitatea să formuleze o acțiune împotriva părții terțe. Prin urmare, partea care a citat partea terță are fie interesul de a nu pierde procesul inițial (caz în care implicarea intervenientului îi poate fi de folos), fie, dacă pierde acest proces, interesul de a-și recupera prejudiciul prin câștigarea procedurii ulterioare îndreptate împotriva părții terțe.

În același timp, prin citarea părții terțe, partea care a recurs la citare împiedică partea terță citată să formuleze în cadrul unor proceduri ulterioare anumite cereri de despăgubire împotriva sa pentru motive de administrare necorespunzătoare a justiției. Orice persoană care a fost citată ca parte terță și căreia i s-a oferit astfel posibilitatea de a influența rezultatul unui proces poate să își întemeieze cererile de despăgubire pentru motive de administrare necorespunzătoare a justiției numai pe proceduri judiciare anterioare intervenției sale sau pe chestiuni de fond pe care aceasta nu le-ar fi putut împiedica nici chiar în calitate de intervenient sau care nu ar fi putut fi împiedicate. Intervenientul poate invoca motive și poate prezenta acte de procedură, în măsura în care nu face niciun demers care îi este nefavorabil părții principale. În cazul unui proces ulterior între partea principală și intervenient, efectele hotărârii definitive pronunțate în procedura inițială se extind și asupra intervenientului sau asupra celor care, deși au fost invitați, nu au intervenit în procedură, în măsura în care aceste persoane, în calitate de părți la un proces ulterior, nu vor putea invoca niciun motiv care este în contradicție cu elementele esențiale ale hotărârii pronunțate în litigiul inițial.

3. Citarea părților terțe nu are niciun efect obligatoriu asupra deciziei cu privire la aspectele de drept din procedura principală.

4. Rezultatul procesului inițial nu este obligatoriu în cazul în care intervenientul a fost împiedicat să invoce motive fie din cauza stadiului în care ajunsese procesul în momentul intervenției sale, fie din cauza declarațiilor și acțiunilor părții principale (de exemplu, deoarece partea respectivă nu a susținut anumite fapte sau cereri).

5. Astfel cum s-a arătat deja, efectele citării părților terțe se produc indiferent dacă partea terță se implică sau nu se implică în procedura (principală) în calitate de intervenient.

6. Citarea părților terțe nu produce niciun efect asupra raportului dintre partea terță și partea adversă părții care a solicitat citarea părții terțe, cu excepția cazului în care partea terță intervine în sprijinul părții adverse.

Articolul 74 - descriere a normelor și a procedurilor interne de executare

În acest sens, se face trimitere la informațiile conexe furnizate de Austria pe portalul european e-justiție în secțiunea „Formulara unei acțiuni în fața unei instanțe”, „Executarea hotărârilor judecătorești”, „Procedura de executare” la următorul [URL](#).

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

- în Austria, instanța districtuală (*Bezirksgericht*), în fața căreia este în curs procedura de executare. În cazul procedurilor privind cererile de constatare a absenței motivelor de refuz al recunoașterii [articolul 36 alineatul (2)] și al cererilor de refuz al recunoașterii (articolul 45), instanța competentă este instanța districtuală în circumscripția căreia își are reședința sau sediul partea obligată să se conformeze hotărârii.

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

- în Austria, instanța regională de grad superior (*Landesgericht*), prin intermediul instanței districtuale (*Bezirksgericht*) în fața căreia este în curs procedura de executare.

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

- în Austria, Curtea Supremă (*Oberste Gerichtshof*), prin intermediul instanței districtuale (*Bezirksgericht*) în fața căreia este în curs procedura de executare.

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Limba germană este singura limbă care este acceptată.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

- în Austria: articolul 99 din Legea privind competența judiciară (*Jurisdiktionsnorm*).

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

- în Austria: articolul 21 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozessordnung*).

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Convenția dintre Germania și Austria privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, a tranzacțiilor judiciare și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 6 iunie 1959;

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Austria privind asistența juridică în materie civilă și privind actele juridice, semnat la Sofia la data de 20 octombrie 1967;

Convenția dintre Belgia și Austria privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, a sentințelor arbitrale și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 16 iunie 1959;

Convenția dintre Regatul Unit și Austria privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 14 iulie 1961, și protocolul de modificare a acesteia, semnat la Londra la data de 6 martie 1970;

Convenția dintre Țările de Jos și Austria privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Haga la data de 6 februarie 1963;

Convenția dintre Franța și Austria privind recunoașterea și executarea hotărârilor și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 15 iulie 1966;

Convenția dintre Luxemburg și Austria privind recunoașterea și executarea hotărârilor și a actelor autentice în materie civilă și comercială, semnată la Luxemburg la data de 29 iulie 1971;

Convenția dintre Italia și Austria privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, a tranzacțiilor judiciare și a actelor autentice, semnată la Roma la data de 16 noiembrie 1971;

Convenția dintre Austria și Suedia privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă, semnată la Stockholm la data de 16 septembrie 1982;

Convenția dintre Austria și Spania privind recunoașterea și executarea hotărârilor, a tranzacțiilor judiciare și a actelor autentice executorii în materie civilă și comercială, semnată la Viena la data de 17 februarie 1984;

Convenția dintre Finlanda și Austria privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă, semnată la Viena la data de 17 noiembrie 1986;

Tratatul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Austria privind cooperarea judiciară reciprocă, semnat la Viena la data de 16 decembrie 1954;

Convenția dintre Republica Populară Polonă și Republica Austria privind relațiile reciproce în materie civilă și privind actele juridice, semnată la Viena la data de 11 decembrie 1963;

Convenția între Republica Socialistă România și Republica Austria cu privire la asistența juridică în materia dreptului civil și de familie și la valabilitatea și transmiterea actelor și Protocolul anexă la convenție, semnate la Viena la 17 noiembrie 1965.

Ultima actualizare: 14/01/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Polonia

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

1. Cum poate fi descrisă, în general, citarea părților terțe?

În Polonia, citarea părților terțe este reglementată de articolele 84 și 85 din Codul de procedură civilă. Această noțiune este denumită în limba polonă „*przypozwanie*”. Citarea părților terțe presupune că o parte poate invita o viitoare parte adversă să participe la procedură, întrucât există posibilitatea ca o decizie care nu este favorabilă părții să conducă la formularea unei acțiuni (rezultând, de exemplu, dintr-un contract de garanție) împotriva părții respective de către o parte terță. În acest scop, partea respectivă prezintă o cerere, care este notificată sau comunicată părții terțe care, ulterior, poate să declare că se alătură cauzei în calitate de intervenient accesoriu.

2. Care sunt principalele efecte ale hotărârilor asupra persoanelor care au fost citate ca părți terțe?

Citarea părților terțe nu conduce în mod automat la constituirea ca parte în procedura pendinte a persoanei care face obiectul cererii de intervenție. Introducerea sa în procedură ia forma unei intervenții accesorii (articolele 76-78 din Codul de procedură civilă). Cu acordul părților, intervenientul accesoriu poate substitui partea în interesul căreia a intervenit în procedură. În caz contrar, hotărârea are efect direct (dar, în cazul citării părților terțe, numai dacă este în concordanță cu natura raportului contestat sau cu dispoziția juridică relevantă).

3. Există un efect obligatoriu cu privire la evaluarea juridică din cadrul procedurii principale?

În cazul în care, în pofida faptului că se solicită acest lucru, o parte terță nu intervine în procedură, aceasta pierde posibilitatea de a invoca, în orice procedură ulterioară, administrarea necorespunzătoare a primei proceduri (articolul 82 coroborat cu articolul 85 din Codul de procedură civilă).

4. Există un efect obligatoriu cu privire la faptele stabilite pe care terțul nu a putut să le conteste în procedura principală, de exemplu, din cauza faptului că acestea nu au fost contestate de părți?

Citarea părții terțe și solicitarea participării sale la procedură este și în interesul părții terțe, întrucât acestea pot contribui la obținerea unui rezultat pozitiv care ar putea face inutilă orice procedură ulterioară.

5. Citarea părților terțe produce efecte indiferent dacă terțul a intervenit sau nu a intervenit în procedura principală?

În cazul în care, în pofida faptului că se solicită acest lucru, o parte terță nu intervine în procedură, aceasta pierde posibilitatea de a invoca, în orice procedură ulterioară, administrarea necorespunzătoare a primei proceduri (articolul 82 coroborat cu articolul 85 din Codul de procedură civilă).

6. Citarea părților terțe influențează raportul dintre partea terță și partea adversă părții care a citat-o?

În cazul în care persoana care a fost citată intervine în procedură, aceasta devine intervenient accesoriu și, cu acordul părților, se poate substitui părții în interesul căreia a intervenit.

Articolul 74 - descriere a normelor și a procedurilor interne de executare

Articolul 74 — Descrierea normelor și a procedurilor naționale în materie de executare poate fi găsită în Fișa informativă [Procedury służące wykonaniu orzeczenia](#) (Proceduri de executare a unei hotărâri).

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

Instanța regională (*sąd okręgowy*) în circumscripția căreia debitorul își are domiciliul sau sediul social sau, în absența unei astfel de instanțe, instanța regională în a cărei circumscripție este pendinte sau în curs de desfășurare procedura de executare.

În cazul formulării unei cereri de refuz al recunoașterii:

Instanța regională (*sąd okręgowy*) competentă pentru judecarea cauzei soluționate prin hotărârea judecătorească sau în a cărei circumscripție se află instanța districtuală (*sąd rejonowy*) competentă sau, în absența acestora, de către Instanța Regională din Varșovia.

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

Curtea de apel (*sąd apelacyjny*), prin intermediul instanței regionale (*sąd okręgowy*).

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

Curtea Supremă (*Sąd Najwyższy*), prin intermediul Curții de Apel (*sąd apelacyjny*).

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Nu se aplică.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

Articolul 11037 alineatul (4) din Codul de procedură civilă și articolul 1110 din Codul de procedură civilă, în măsura în care acestea prevăd competența judiciară a instanțelor poloneze exclusiv pe baza uneia dintre următoarele condiții privind reclamantul: cetățenie poloneză, domiciliu, reședință obișnuită sau sediu social în Polonia.

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

Articolele 84 și 85 din Codul de procedură civilă privind citarea părților terțe.

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Convenția dintre Republica Populară Polonă și Republica Populară Ungară privind asistența juridică în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal, semnată la Budapesta la data de 6 martie 1959,

Convenția dintre Republica Populară Polonă și Republica Populară Federativă Iugoslavia privind asistența juridică în materie civilă și penală, semnată la Varșovia la data de 6 februarie 1960, în prezent în vigoare între Polonia și Slovenia și între Polonia și Croația,

Acordul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Populară Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal, semnat la Varșovia la data de 4 decembrie 1961,

Convenția dintre Republica Populară Polonă și Republica Austria privind relațiile reciproce în materie civilă și privind actele juridice, semnată la Viena la data de 11 decembrie 1963,

Convenția dintre Republica Populară Polonă și Republica Elenă privind asistența juridică în materie civilă și penală, semnată la Atena la data de 24 octombrie 1979,

Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Polonă privind asistența juridică și reglementarea relațiilor juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei, a dreptului muncii și a dreptului penal, semnat la Varșovia la data de 21 decembrie 1987, încă în vigoare în relațiile dintre Polonia și Republica Cehă și dintre Polonia și Slovacia,

Convenția dintre Republica Populară Polonă și Republica Italiană privind asistența juridică și recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă, semnată la Varșovia la data de 28 aprilie 1989,

Acordul dintre Republica Polonă și Republica Lituania privind asistența juridică și relațiile juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei, a dreptului muncii și a dreptului penal, semnat la Varșovia la data de 26 ianuarie 1993,

Acordul dintre Republica Letonia și Republica Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei, a dreptului muncii și a dreptului penal, semnat la Riga la data de 23 februarie 1994,

Convenția dintre Republica Cipru și Republica Polonă privind cooperarea juridică în materie civilă și penală, semnată la Nicosia la data de 14 noiembrie 1996,

Acordul dintre Republica Estonia și Republica Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în materia dreptului civil, a dreptului muncii și a dreptului penal, semnat la Tallinn la data de 27 noiembrie 1998,

Tratatul dintre România și Republica Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în cauzele civile, semnat la București la data de 15 mai 1999.

Ultima actualizare: 28/02/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - România

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

Nu se aplică

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

- în România, tribunalul

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

- în România, Curtea de Apel

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

- în România, Înalta Curte de Casație și Justiție

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Nu se aplică

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

- în România, articolele 1065-1081 din Cartea a VII-a - Procesul civil internațional, Titlul I - Competența internațională a instanțelor române din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

Nu se aplică

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Tratatul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Populară Română privind asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale, semnat la Sofia la data de 3 decembrie 1958;

Tratatul dintre Republica Cehă și România privind asistența judiciară în materie civilă, semnat la București la data de 11 iulie 1994;

Convenția dintre Republica Socialistă România și Regatul Greciei de asistență juridică în materie civilă și penală, semnată la București la data de 19 octombrie 1972;

Convenția dintre Republica Socialistă România și Republica Italiană privind asistența judiciară în materie civilă și penală, semnată la București la data de 11 noiembrie 1972;

Convenția dintre Republica Socialistă România și Republica Franceză privind asistența juridică în materie civilă și comercială, semnată la Paris la data de 5 noiembrie 1974;

Tratatul dintre România și Republica Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în cauzele civile, semnat la București la data de 15 mai 1999;

Tratatul dintre Republica Populară Română și Republica Populară Federativă Iugoslavia (aplicabil în temeiul declarației de succesiune încheiate cu Slovenia și cu Croația) privind asistența juridică, semnat la Belgrad la data de 18 octombrie 1960;

Tratatul dintre Republica Populară Română și Republica Cehoslovacă (aplicabil în temeiul declarației de succesiune încheiate cu Slovacia) privind asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale, semnat la Praga la data de 25 octombrie 1958;

Convenția dintre România și Regatul Spaniei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la București la data de 17 noiembrie 1997;

Tratatul dintre Republica Populară Română și Republica Populară Ungară privind asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale, semnat la București la data de 7 octombrie 1958;

Convenția dintre Republica Socialistă România și Republica Austria cu privire la asistența juridică în materia dreptului civil și de familie și la valabilitatea și transmiterea actelor și Protocolul anexă la convenție, semnate la Viena la data de 17 noiembrie 1965;

Ultima actualizare: 15/01/2015

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Regulamentul Bruxelles I (reformare) - Slovenia

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

1. Cum poate fi descrisă, în general, citarea părților terțe?

Citarea părților terțe („*litis denuntiatio*”) este o notificare oficială a unui terț cu privire la un proces pendinte. Aceasta poate fi combinată cu o invitație de a interveni în procedură trimisă acestei persoane. Scopul acestei citări este de a garanta reclamantului sau pârâtului drepturile și efectele recunoscute în temeiul dreptului civil. Partea care a recurs la citare (parte la proces) transmite citația către instanță, care o notifică sau o comunică ulterior terțului vizat, care este liber să decidă dacă va participa sau nu va participa la procedură. În conformitate cu dreptul sloven, instanța nu se pronunță cu privire la aspectul dacă cererea de citare oficială a unui terț înaintată de una dintre părți este justificată. Chiar dacă terțul intervine în procedură, acesta nu va avea calitatea de parte în litigiu, iar raportul său cu oricare dintre părțile din procedura principală nu poate fi decis în cadrul acestui litigiu. Terțul poate sprijini orice parte din procedura principală. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile relevante, această persoană poate participa la procedură în calitate de intervenient.

Procedând astfel, ea poate să contribuie la câștigarea procesului și, prin urmare, poate să contribuie la evitarea formulării unor litigii (căi de apel) ulterioare

împotriva sa sau la îmbunătățirea poziției sale în astfel de procese ulterioare. Terțul nu poate prezenta o cerere de încetare a unui proces care a început sau o cerere de extindere sau de amânare a termenului de judecată.

2. Care sunt principalele efecte ale hotărârilor asupra persoanelor care au fost citate ca părți terțe?

Citarea părților terțe protejează partea care a recurs la citare de anumite acțiuni în despăgubire în legătură cu care altfel s-ar aștepta să fie formulate de terț. În principiu, o persoană (terță) care, prin citarea părților terțe, a avut posibilitatea de a influența rezultatul unui proces nu mai poate să formuleze acțiuni în despăgubire în baza administrării necorespunzătoare a litigiului de către partea care a recurs la citare. În plus, în cadrul unei căi de atac ce ar opune ulterior partea care a recurs la citarea părților terțe și o persoană care a fost notificată cu privire la procedura principală, această persoană nu poate opune părți care a recurs la citare argumente sau fapte care sunt în contradicție cu elementele de fond (de fapt) ale deciziei pronunțate în procedura principală.

3. Cu toate acestea, nu există niciun efect obligatoriu în ceea ce privește evaluarea juridică din cadrul procedurii principale.

4. De asemenea, nu există niciun efect obligatoriu cu privire la faptele stabilite pe care terțul nu a putut să le conteste în procedura principală, de exemplu, din cauza faptului că acestea nu au fost contestate de părți.

5. Citarea părților terțe produce efecte indiferent dacă terțul a intervenit sau nu a intervenit în procedura principală.

6. Citarea părților terțe nu influențează raportul dintre terț și partea adversă părții care a recurs la citare, cu excepția cazului în care terțul a hotărât să intervină în sprijinul părții adverse.

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

- în Slovenia: instanța districtuală.

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

- în Slovenia: instanța districtuală.

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

- în Slovenia: Curtea Supremă a Republicii Slovenia.

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

- în Slovenia: la următoarele instanțe, una dintre limbile minorităților naționale este acceptată, de asemenea, ca limbă oficială în plus față de limba slovenă:

Instanța districtuală din Koper: limba italiană;

Instanța locală din Koper: limba italiană;

Instanța locală din Piran: limba italiană;

Instanța locală din Lendava: limba maghiară.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

- în Slovenia: articolul 58 din Legea privind dreptul internațional privat și procedura (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*).

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

- în Slovenia: articolul 204 din Legea privind procedura civilă (*Zakon o pravdnem postopku*), care reglementează citarea părților terțe.

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Tratatul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Austria privind cooperarea judiciară reciprocă, semnat la Viena la data de 16 decembrie 1954,

Convenția dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Italiană privind cooperarea judiciară reciprocă în materie civilă și administrativă, semnată la Roma la data de 3 decembrie 1960,

Convenția dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Regatul Greciei privind recunoașterea reciprocă și executarea hotărârilor, semnată la Atena la data de 18 iunie 1959,

Convenția dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Populară Polonă privind asistența juridică în materie civilă și penală, semnată la Varșovia la data de 6 februarie 1960,

Tratatul dintre Republica Socialistă Federativă Iugoslavia și Republica Socialistă Cehoslovacă privind reglementarea relațiilor juridice în materia dreptului civil, a dreptului familiei și a dreptului penal, semnat la Belgrad la data de 20 ianuarie 1964,

Tratatul dintre Republica Socialistă Federativă Iugoslavia și Republica Cipru privind asistența juridică în materie civilă și penală, semnat la Nicosia la data de 19 septembrie 1984,

Acordul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Populară Bulgaria privind asistența juridică reciprocă, semnat la Sofia la data de 23 martie 1956,

Tratatul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Populară Română privind asistența juridică, semnat la Belgrad la data de 18 octombrie 1960, și protocolul la acesta,

Tratatul dintre Republica Socialistă Federativă Iugoslavia și Republica Populară Ungară privind asistența juridică reciprocă, semnat la Belgrad la data de 7 martie 1968,

Tratatul dintre Republica Slovenia și Republica Croația privind asistența juridică în materie civilă și penală, semnat la Zagreb la data de 7 februarie 1994,

Convenția dintre guvernul Republicii Socialiste Federative Iugoslavia și guvernul Republicii Franceze privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Paris la data de 18 mai 1971.

Ultima actualizare: 28/02/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.